

SPEJDERNES MAGASIN

44. årgang

nr. 8 . november 1960

TO HISTORIER

Man taler om god samvittighed og dårlig samvittighed uden egentlig med ord direkte at kunne forklare, hvad det er, men vi har alle en fornemmelse af ordet. Vi ved med os selv, hvad det er — kender allesammen den ubehagelige fornemmelse det er at have dårlig samvittighed og den følelse af ro i sindet det giver, når man har en god samvittighed. Det er i virkeligheden et af de ord, som det ikke er nødvendigt at have en definition på. Når nu alle ved, hvor ubehageligt det f. eks. er at have dårlig samvittighed, hvorfor undgår man så ikke at få en sådan fornemmelse? I stedet for at forklare det, skal jeg give et par eksempler, der bedre end lange, teoretiske forklaringer viser, hvad jeg mener.

Den første

Der var engang tre patruljeførere, raske, overmodige fyre. De blev enige om, at de ville tage nogle vandreplader, og da de nu som sagt var meget overmodige, blev de enige om at gå 60 km. Det skal lige siges, at de overhovedet ikke havde trænet. Glade og friske startede de en tidlig morgen ud ad landevejen. Det gik rask fremad og der blev ikke gjort mange hvil. Frokosten blev fortåret, og det gik videre. Efterhånden begyndte de at opdage, at det vist egentlig ikke var så let, som de troede at gå så langt. Da de havde gået 40 km, var

de så trætte, som de sjældent før havde været. De bed dog tænderne sammen og fortsatte. 50 km blev nået og under opbydelsen af megen vilje og ved at sætte de sidste kræfter ind, vaklede de med et par hundrede meter imellem sig, afsted mod startstedet, ustandselig hvilende sig. De nåede det, smed sig og glædede sig over overstået dyst. Den mest prosaiske af dem hev et kort frem og begyndte i stolthed at eftermåle ruten. Da viste det sig, at de kun havde gået 58 km. Hvad nu? Ingen kunne kontrollere om de havde gået 58 eller 60 km. De så prøvende på hinanden, men nej. Uden at sige et ord fik de stabled sig på benene igen og begyndte atter at gå, denne gang kun 1 km tilbage og så til startstedet igen, men jeg kan forsikre jer, at det var 2 lange kilometre.

Den anden

Der var engang en meget stor spejderlejr. I denne lejr var der mange konkurrencer med flotte præmier og megen hæder at vinde. En patrulje havde sammen med en række andre meget dygtige patruljer kæmpet sig frem til finalen i en af dem. Kampen var hård, øvelserne mange og spændende. Patruljerne var meget dygtige og meget jævnbyrdige, så lige til det sidste lå de på linie, og det var meget uvist, hvem der ville vinde. Men den patrulje havde en meget ær-

gerrig patruljefører. Han ville gøre alt for at føre sin patrulje frem til hæder og ære. Og det gjorde han også. Han snød nemlig. Det var ikke ret meget, men det var ved en temmelig afgørende prøve. Ingen opdagede noget, men p. g. a. dette lille snyderi vandt patruljen prøven og dermed konkurrencen. Ved præmieuddelingen blev patruljen kaldt frem foran alle spejderne og fik overrakt sin præmie.

Dette var to historier om samvittighed. Jeg vil ikke gå nøjere ind på dem, men blot spørge: Hvem tror du har det bedst med sig selv, de 3 første patruljeførere, når de ser på deres 60 km plade, eller den sidste, når han ser på pladen, der smykker patruljestanderen?

Mogens.

I dette nummer:

Forsidebilledet er hentet fra de svenske KFUM-spejderses gilwellkursus på Sjöbo.

To historier	142	Spejder-Humor	149
Jens - 50-års spejderjubilæum	143	Pakmeis	150
B.-P. tegner og fortæller	144	Spejder Jul 1960	152
Fra Tantallon Castle til Bass Rock	146	Skipper fortæller om: Lod	153
Boghylden	147	De engelske søspejdere 50 år	153
Brødbagning	148	Junglentyt	154
Pionerhiken 1960	149	Spejder-Tidende	156

JENS

50 ÅRS SPEJDERJUBILÆUM

Der er sikkert mange af jer, der hedder Jens, men når vi ældre i i korpset taler om Jens, er det kun én, nemlig den Rold skovrider Jens Hvass, alle nørrejydere divisionschef.

Han kan den 6. november fejre 50 års spejderjubilæum, så han må jo være lidt til års, hvad man ikke mærker, når han leder de store foretagender, som han stadig iværksætter.

Han blev altså spejder i 1910, i korpsets første år, blev tropsfører for Vedels Egne i 1919, og siden er hans spejdermæssige løbebane tæt forbundet med alle store begivenheder i vort korps historie.

I 1924 var han sammen med Ove Holm og Tage Carstensen med til at skabe verdens første jamboree i lejr, et dristigt eksperiment både internationalt og nationalt, fordi bevægelsen ikke stod nær så stærkt som nu, og ikke mindst økonomisk var det det helt store eksperiment. Det gik godt, og denne jamboree blev et mønster for de senere, der ganske vist blev større end Ermelundens, men næppe spejdermæssigt bedre.

I 1927 ledede han det store danske hold på 800 spejdere, der deltog i den svenske jubilæumslejr ved Stockholm, og alle, der var med på dette hold, vil huske Jens, hans gode humør, hans utrolige påfund, hans evne til at komme i kontakt med kammerater fra alle de repræsenterede lande.

Uvisnelig fortjeneste i vort korps har han indlagt sig ved at indføre gilwelltræningen herhjemme trods megen modstand og misforståelse af ideen. Men Jens gik lige på og hårdt, og når gilwelltræningen nu er et uundværligt led i korpsets arbejde, har han æren derfor.

De primitive kursus er også hans idé. De begyndte i 1936 på Storedam med et enkelt kursus, nu har vi 5

hvert år, foruden kursus for ulve- og roverførere.

Jens ledede førertræningen til 1940, og vi, der var hjælpere hos ham, mindes fornøjelige og festlige omend slidsomme dage på disse kursus.

Kudohornsløbet i 1932 var hans idé. Baden-Powell skænkede korpset et kuduhorn til gilwelltræningen, og det blev bragt af spejderstafetter fra Skagen til København. Hver stafet løb 1 km. 500 spejdere deltog og løbet varede 2103 min. og 1,5 sekund. Det blev sat over Lillebælt i hurtigbåd (der var ingen bro dengang) og en gammel spejder, Henry Wittrup fløj hornet over Storebælt. Der var fart over feltet. Søndag den 23. april kl. 16 ankom hornet til Rådhuspladsen i København og blev modtaget af store menneskemasser, og Jens blæste på hornet, der for første og vist også sidste gang lod sine toner lyde over Rådhuspladsen. Men dette horn kalder stadig gilwellfolket til samling.

Gilwellhytten byggedes 1934, og den første landspatroljeturnering holdtes samme år på Basnæs.

»Det store spørgsmålstejn«, et vældigt patroljeløb over hele København holdtes også i disse år og gav megen presseomtale.

I 1940 flyttede Jens til Rold og blev et par år senere chef for Nørrejske division, der derefter i særlig grad nød godt af hans initiativ.

Jamboretterne fik han ideen til og gennemførte den første i Rold Skov. **Stenalderlejr, bøgerne til Norge** og fantasifulde divisionsturneringer har han gennemført uden at tabe pusten.

I 1951 var han lejrchef for Grenaa-lejren.

Jens har stadig drengesindet i behold. Han har kunnet det, som vi spejdere skal stræbe at kunne, bevare drengen i manden.

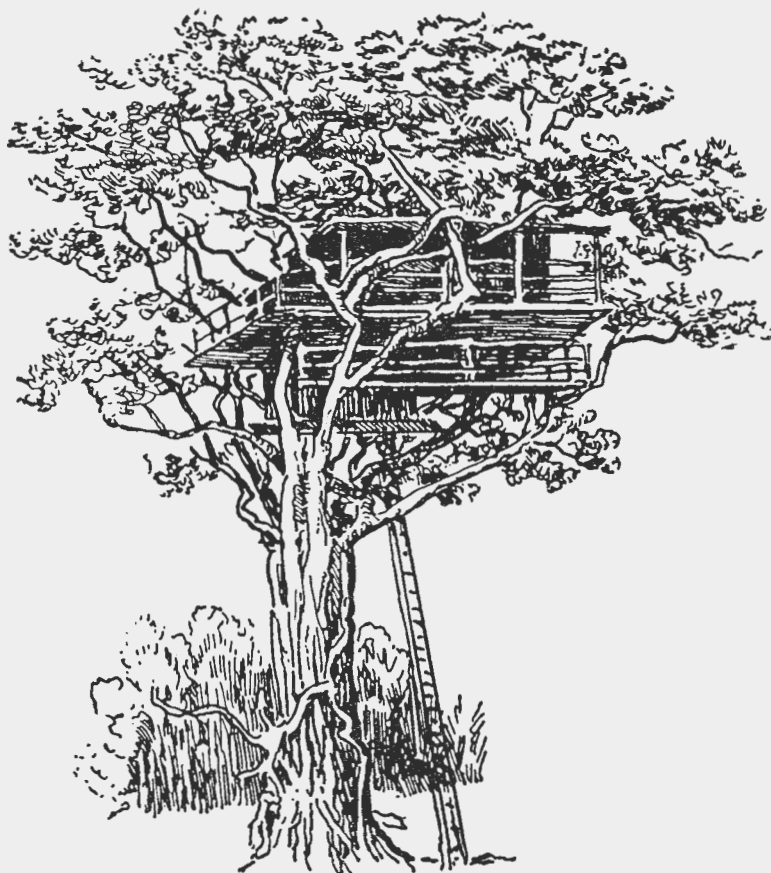
Måske synes vi, hans gamle kammerater, at han er blevet lovlig meget nørrejde, vores andel i ham er jo noget svindende, men vi sender alligevel her fra de sydlige egne vore hjerteligste lykønskninger til det barske Nørrejylland med tak for uforglemmelige spejderoplevelser.

Imåbald Gled

I næste nummer af **SPEJDERNES MAGASIN** bringer vi resultatet af årets store

FOTOKONKURRENCE

Hvis du nogensinde skulle få en chance til at komme til Kenya, er »Trætoppen« et besøg værd. Nu skal du høre, hvordan vi plejer at gøre det.

I udkanten af skoven står vi ud af vognen. Vor fører lader sin rif-fel »mere sådan for en sikkerheds skyld«: Næsehorn er nemlig nogle uberegnelige bæster. De gør aldrig hvad man venter, de vil gøre.

En flok indfødte kvinder med store ørenringe, tungt behængt med halsringe af perler og metaltråd og let påklædt i meget gamle og fedtede gedeskind, viser sig, og i for-ening med en dekoreret eks-soldat af King's African Rifles belæsser de sig hurtigt med vort udstyr af overfrakker og tæpper, for selv om vi er ved ækvator, er vi alligevel i en højde af ca. 2500 meter over ha-vet, og nætterne er kolde. Vort op-holdssted for natten vil ligge i denne højde, idet vi skal slå os ned i grenene af et træ, som skygger hen over et af junglefolket særlig yndet vandhul og salt-slikkeplads.

En honningfugl kommer hoppen-de foran os. Denne nydelige lille fyr har til speciale at finde ud af, hvor bierne har deres reder i hule træer, men da den ikke selv er i stand til at komme ind til hon-ningen, delagtiggør den et eller an-det menneske i sin opdagelse, idet den ved, at mennesket også sætter pris på honningen og derfor vil åbne reden for den. Den opsøger derfor en eller anden mand og fører ham hen til reden. —

Efter at junglevandringen har fortsat et par kilometer, standsede vor fører og pegede på et stort træ foran os, og her så vi en mageløs konstruktion: en stor platform er solidt opbygget på træets kløftede grene, og heroppe findes en to-værelses bungalow, omgivet af en balkon. Når man er kommet op ad den 30 trin lange stige, går man igennem en lem på platformen og har nu en pragtfuld udsigt over en lysning i skoven, i hvilken der findes en hel række små mudrede vandhuller.

Henimod solnedgang dukker der ud fra krattet tæt ved træet en lille procession af en vortesvinfam-ilie, en stor, sortmasket so med store hjørnetænder, tre mindre unge damer og en lille bitte rød gris,

B.-P. tegner og fortæller

Vi går fremad i en lang række, anført af vor bevæbnede fører. Det første par kilometer går gennem krat og ind i den tætte underskov. Her finder vi interessante ting bog-staveligt talt for hvert skridt. Den sti, vi følger, er blevet lavet til os af elefanterne og andre dyre-med-arbejdere. Her er fodspor dybt nede i den bløde, fugtige jord af for-skellige antilopeformer, alle arter og størrelser. På et træ ser man tydelig mærkerne af en leopard, der har hvæsset sine kløer på stammen; vi finder også hyppigt spor af næse-horn. Tørret dynd på undersiden af en gren, der sidder ca. 3 meter over jorden, fortæller, at en stor elefant for kort tid siden har gnubbet sig op ad den, fordi der var en loppe, der bed den på ryggen.

som hele tiden holder sig meget tæt op ad moderen, medens de slen-trer ud i vandhullet neden under os og begynder at suge den mudrede vædske i sig og øjensynligt nyder den i fulde drag.

Næppe har denne familie ind-taget deres lille forfriskning og var forsvundet med de unge ærbødigt bag den gamle, førend en smuk

vandbuk lydløst kom ud i lysningen. Omtrent samtidig kom der et endnu finere eksemplar af familien. Som han stod der, tog han sig storartet ud, lige til at fotografere. — Han ligner egentlig meget mere et kronstyr end noget anden afrikansk antilope.

Med hovedet meget højt løftet stirrer han på sin genganger på den anden side. Man kan næsten høre ham sige: »Må jeg spørge, hvem er De, min herre? Hvad i alverden har De at gøre her?« Den anden, som åbenbart bliver klar over, at dette ikke er noget sted for ham, svarer blot: »Jeg beklager dybt, at jeg har gjort u-u-ulejlighed« og glider stille ind i junglen.

Ved solnedgang begynder den ene frø efter den anden at file og flette deres sang ind i hinanden, stadig spørgende og svarende hinanden med et evindeligt: »What-wit-what wit-wit-what«.

Kort efter mørkets frembrud, men i et glitrende måneskin, viser en af »stjernerne« sig på scenen til enorm glæde for os alle: Hans velærværdighed næsehornet! Et minut eller to før vi ser ham, fortæller hans veltilpasse stønnen og pusten, at han nærmer sig, og derefter vader han ind med en older-

vide deres allersmukkeste tøj. Denne værdige forestilling afbrydes pludselig — bukkene farer af sted, men standser et øjeblik, trykket tæt sammen og stirrer mod fredsforstyrrelsen. I et sæt forsvinder de ind til deres gemmesteder i krattet, og årsagen er den, at der pludselig på den anden side af arenaen er dukket et gammel, onskabsfuldt næsehorn op med en stor gren, som har viklet sig omkring dens horn, og den ryster hidsigt grenen. Man kan næsten tænke sig, hvordan den udtrykker sine betragtninger i ganske de samme vendinger som en afgået indisk oberst ville anvende, hvis han fandt en burre fuldstændig uløseligt indfiltret i sit overskæg.

Han stamper og raser omkring og kaster sit store hoved til højre

dykker. Alle synes at vente på, at turen skal komme til dem.

Der høres et lille trut omtrent som af en barnetrompet og derefter en mærkelig larmende gurglen lige neden for os, og der ved foden af vort træ ses en elefants mørke kolosskikkelse. Han står og svajer lidt frem og tilbage, de store ører vifter stadig, og hans stødtænder glimter hvidt i månelyst. Den fortsatte gurglen inden i ham fortæller, at han lige har haft et tilfredsstillende måltid.

Næsten umærkeligt dukker en anden mørk kolos op ved siden af ham. Med en mine, som om de ejede hele pladsen, vandrer de to ind i den mørkeste del af skoven i ophøj- et værdighed.

Nu begynder junglens fugle at kalde på hinanden, flere falder ind i koret, lyset kommer på himlen og stjernerne blegner. Den nye dag gryer. Vor udkigstid er forbi. I løbet af en halv time er vi tilbage på verandaen i vor dejlige lille bungalow ved hotellet.

Om „TRÆTOPPEN“

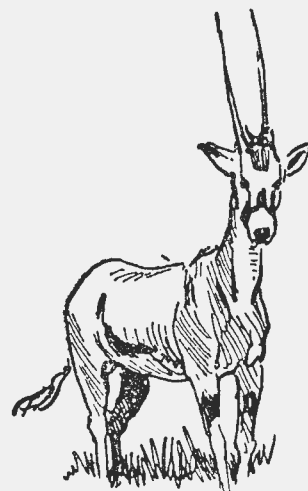
mands værdighed og smasker og suger vandhullets dydede vand i sig. Pludselig giver det et besynderligt snøft, der omtrent lyder som et ekspreslokomotiv, der slipper dampen ud. Så pludselig og så høj er lyden, at man er lige ved at hoppe ud af sit gode skind — han drejer rundt med en for en med hans krop forbavsende hurtighed, og han forsvinder med en fart, der gør ham fortjent til en ny klap-salve.

Men vi lader være med det, for vi ved, at en ny skuespiller snart vil vise sig på scenen, og se, der har vi den allerede: en højtidelig procession af tre vandbukke kommer ind! De tøver og drejer sig så mange gange rundt, at man skulle tro, de var han-mannequiner, der skulle

og venstre for at blive af med sin plageånd. Det er en overordentlig komisk forestilling, og det er kun med stor vanskelighed, at vi kan lade være med at le højt.

Endelig får han befriet sig, og vort søgelys finder ham stående i et hjørne, spekulerende vildt på, hvem der egentlig havde lavet alt det besvær. Så løber han et par skridt, standser og falder i tanker, indtil han tilsidst lister af sted ind i det dækkende krat.

Således kommer — hele natten igennem med små mellemrum — den ene optrædende efter den anden ind på månescenen. De meget smukke oryx-antiloper med deres lange, lige, spidse horn, spinkle gazeller og skurkeagtige, vanskabte hyæner færdes imellem kratbuk og

Fra TANTALLON CASTLE til BASS ROCK

Besøg hos skotske stormfugle og havsuler

2. og afsluttende del

AF TORBEN WOLFF

Sulens navn vil for stedsse være knyttet til Bass Rock, for Linné gav den det videnskabelige navn, **Sula bassana** efter øen og på fransk hedder fuglen Fou de Bassan. Næst efter kolonien på den irske ø Shelley med dens næsten 20.000 suler er Bas Rock kolonien den største på de britiske øer. Den synes tilmed stadig at tage til og tæller nu efter sigende 12.000 suler. Det er naturligvis Bass Rocks forholdsvis korte afstand fra tætbefolkede egne, der har gjort denne sule-forekomst langt mere kendt end noget af de talrige fuglefjelde nordpå, hvor sulen også yngler i stort tal.

Sulen er ubetinget en smuk fugl. Bortset fra de kulsorte vingespids er vinger og krop hvide, mens hals og hoved har en dejlig gul toning, der står smukt til det lyseblå øje, som sidder næsten nede i mund eller rettere næbviden og er indrammet af en sort vokshud, næsten som en halvmaske. Det imponerende stålblå næb med de mørke længdefurer giver fuglen et bistert treskridt-fra-livet udtryk, som i påkommende tilfælde understreges af en serie præcist tildelte, særdeles smertefulde »bid« fra det hårde næb.

Rederne er et stort og temmeligt uordentligt foretagende, en godt og vel halv meter stor bunke af grove tørre tangrester, der midt i til husbehov er foret med mindre algearter, ålegræs og deslige, hvorpå sulen lægger det ene æg, den ligesom stormfuglen nøjes med.

Sulen er en af Nordatlantens største fugle og er sammen med de forskellige arter af skarver (ålekrager) dette områdes repræsentanter for den markante pelikanfamilie, der fortrinsvis forekommer på den sydlige halvkugle.

Bass Rocks historie har før været intimt forbundet med disse vingede beboeres tilstedeværelse. Øen findes allerede omtalt i 606, hvor munken

St. Baldred trak sig tilbage med nogle diciple og slog sig ned i den fæstning, der allerede på dette tidspunkt angaves at være opført herude. Regnskabsbøger fra 1535 angiver, at Bass Rock af sin daværende ejer blev udlejet for 400 gulddukater om året til folk, der ønskede at udnytte sulerne. Alt fandt tilsyneladende anvendelse: kød og æg spises, fjerene brugtes til stopning af madrasser, redematerialet til brændsel og den fede olie, der kunne udvindes af fuglekroppene, var en højt skattet universalmiddel mod alskens sygdomme, samt såre nyttig til vognsmørelse! At man dengang var mere nøjsom og mindre kræsen end nutildags viser den omstændighed, at de 120 soldater, som i 1548 lå i garnison på øen, i stor udstrækning levede af den — som det skulle synes aldeles uspiselige — halvfordøjede vælling af fisk, som suler har

for vane at gylpe op fra kroen, når man vandrer rundt mellem deres reder! Kødet skal jo også nok være en ram kost. Som bedste form for tilberedelse angives det ifølge en gammel beskrivelse at lade sulerne ligge et stykke tid i en blanding af vand og sherry (!) og så stege dem indsvøbt i rabarberblade.

I Stuarternes dage i 1600-tallet fandt Bass Rock i udpræget grad anvendelse som fængsel, ikke mindst for politiske fanger. I 1690 skulle øen imidlertid overgives til Wilhelm af Oranien, en omstændighed, der fik fire af fangerne, officerer af slægten Stuart, til at gøre oprør og kaste vagtmandskabet i havet. Fra fastlandet indforskrev de meningsfæller og førte nu i tre år et vildt piratliv med den utilgængelige ø som basis. Til slut blev det Wilhelm for meget, og han sendte dem en større styrke på halsen. Det

Så tæt ligger de rugende fugle i sulekolonien på Bass Rock.

BOGHYLDEN

Poul E. Knudsen: Væddemålet.
(Kr. 10,75 indb. — Gyldendal).

Gyldendal har haft udkrevet en stor konkurrence om den bedste skønlitterære børnebog. Resultatet foreligger nu. Blandt de 192 manuskripter blev »Væddemålet« af en enig dommerkomité udpeget som den bedste. Præmiesummen var 31.500 kr.

»Væddemålet« er en historisk fortælling fra jernalderens Danmark og kejser Augustus' Rom. Handlingen begynder med det samme, og der er flugt og fart over bogen til sidste

blad. I Jylland bejler to unge mænd en halv snes år efter vor tidsregnings begyndelse til den samme pige. Hendes fader bestemmer, at den af dem, som ved næste vårfest møder op med det største følge, skal have pigen.

For Odbjørn, der må søge lykken i det fremmede, bliver kappestriden lang og farefuld. Ved forrædderi tages han til fange under slaget i Teutoburgerskoven, sælges som slave og blive romersk væddeløbskører. Han undslipper ved et kup, og et kapløb med tiden begynder: skal han eller foråret nå først til Jylland? Og vil han kunne møde op med det følge, som den unge piges fader krævede?

Noget tyder på, at vi her har efterårets bog. Depotet har den.

R. Broby Johansen: Vi ser på kunst fra oldtiden.

Denne bog har Broby Johansen skrevet for at vække børns inte-

resse for oldtidens kunst. Hvis du blot én gang har set en af Broby Johansens bøger, vil du vide, at de er interessante. Den viden forfatteren giver fra sig, bliver serveret på en fiks måde. Det er også tilfældet med denne bog, som på 80 sider med 122 billeder, hvoraf de 15 er i farver, fører os de mange år tilbage i tiden. Har du lyst til at vide mere om kunst, må du have denne bog. Depotet har den.

Holger Jensen: Sejr trods alt.
(Kr. 5,75 hft. — kr. 7,75 kart.
Jespersen og Pios forlag).

Gunnar er blevet ramt af børnelammelse. Vi følger hans kamp for at kunne overvinde sygdommens følger, en kamp som kammeraterne ikke helt forstår at vurdere, men som får Gunnar til endnu mere stædigt at kæmpe videre. Hans kamp ender som antydet i bogens tittel med sejr — og det sker ved olympiaden i Tokio. **Sk.**

lykkedes imidlertid de durkdrevne sørøvere at dupere de ilandstegne forhandlere eftertrykkeligt — hvad deres forråd angik, — ved straks at byde dem på udsøgt vin og fineste kiks fra de seneste røvertogter, og med hensyn til antal forsvarere ved endnu engang at anvende den gamle krigslist med hatte, der lige netop var synlige over klipperne højere oppe på øen. Resultatet var, at vel måtte de forlade øen, men det blev på deres egne betingelser. Få år senere blev fæstningen nedlagt, og øen overgik til privat eje, hvori den er forblevet siden. Uden i dag af navn at være et naturreservat er den det af gavn, idet den nuværende ejer har forpligtet sig til at respektere en status quo på øen og lade den være tilgængelig for videnskabsmænd og fuglelskere i den udstrækning, som er forenelig med fuglenes tarv. De eneste fastboende på øen er en vagtmand og personalet på det på øens sydside beliggende fyr.

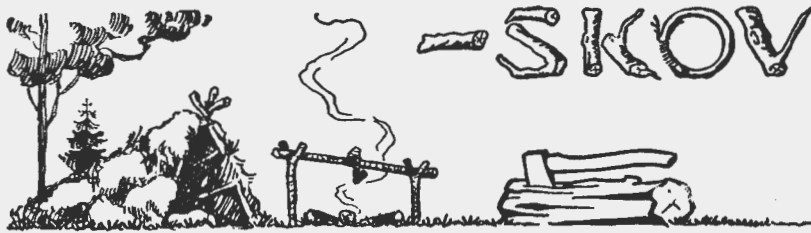
Selv om sulerne er langt de mest dominerende, findes der dog mange andre ynglende fugle inde på Bass Rock. I fæstningsruinerne ved fyret holder de sjove små søpapegøjer med det høje, sammentrykte næb til. Andre steder så vi på sejlturen rundt om øen enkelte par eller mindre kolonier af tejster og alke, rider

En klynge af de charmerende søpapegøjer med de overdimensionerede, flerfarvede næb og det konstant mildt forbløffede blik i øjet

(tretået måge), enkelte stormfugle samt den i Danmark meget sjældent forekommende topskarv, der er mere maritimt anlagt end vor hjemlige skarv. Øverst oppe holdt sølvmågerne til. De er i tiltagende — som næsten overalt — og som ægrøvere brandskatter de i ikke ringe grad de omkringboende suler,

der dog synes at tage denne uafvendelige tilskikkelse med en knusende ro. Og da sølvmågerens hidtidige indsats intet har betydet i det store regnskab, har fredningsmyndighederne taget det fornuftige parti indtil videre at lade naturen råde.

-SKOV MÆND-

Brødbagning

Du har sikkert ofte før prøvet at bage brød, med mer eller mindre strålende resultat har du drejet dit snobrød over hede gløder og fået en timestid eller to til at gå.

Men har du nogen sinde sat dig selv på den prøve udelukkende at skulle leve af det, du selv kan bage. På den måde skal du nok få det lært. Har du prøvet det, er du sikkert allerede en god bager, og har du ikke prøvet det, er du hidtil gået glip af nogle af de oplevelser, skovmandslivet kan byde dig.

Ikke et ondt ord om snobrødsbagning, den kan give fine resultater, men der er også andre metoder.

Bor du »fast«, kan du lave dig en **bageovn**. Man tager en gammel kiks-dåse, en tom petroleumsdunk eller lign. Op omkring den klines der ler eller kastes jord med græstørv yderst. Sørg for ved hjælp af grenbuer, at varmen får fri passage op på ovnens sider. En skorsten hjælper godt på trækket. Så fyrer du under den med tykt brænde eller endnu bedre med gløder. Når ovnen er gennemvarm, kommer du brødet i. Opskriften på dette kan du finde i »Skovmandsbogen«. Der er ikke grænser for, hvilke herligheder, du kan lave i den ovntype.

Du kan også klare dig med simple midler. Prøv at bygge en **ovn af mursten og ler**. Her tændes bålet inde i selve ovnen. Når denne så er glohed, rages ilden ud, brødet lægges ind, alle åbninger lukkes, og så er det om at have tålmodighed,

for det tager lang tid. Man kan dog hjælpe på det ved at bygge bål ovenpå og omkring ovnen. Denne metode benyttes faktisk endnu i nogle få bagerier.

Er du på vandring, gør du derimod bedst i at holde dig til simple og hurtigere fremgangsmåder.

Australsk brødbagning skal gribes rigtigt an, men så er den også en af de allerbedste metoder. Lav en stor bålplads, tramp jorden godt fast, ja, læg eventuelt flade sten i bunden (ikke flint!) og tænd så et stort bål, der brænder ned og giver mange gløder — tykt tørt træ. Mens bålet brænder ned, laver du din dej, hvis du da ikke bruger gær, for så skal den have tid til at hæve (gær er bedst).

Skrab gløderne til side og anbring brødene på den varme jord. I forvejen har du pakket de flade brød, helst ikke over én centimeter, ind i et stykke pergamentpapir, der er smurt ind i margarine. Læg det løst om og læg siden med sammenfoldningen opad, dæk det hele til med et godt lag varm aske, og så gløderne oven over. Det hele skal gå i en fart, inden jorden når at blive kold.

Sørg for, at der er varm aske nok, ellers bliver brødene brændt. Vig ikke tilbage for at lave et kvasbål tæt ved til at tage asken fra.

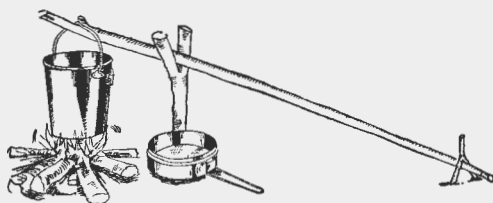
Lad så det hele ligge i 20 min., og du har varme boller af fineste kvalitet.

Når vi nu har sådan et godt glødebål ville det være synd ikke at udnytte det. Vi laver et **B-P-brød**. Man tager den samme slags dej, varmer låget til Billy-can'en, smører det og lægger heri en ret tynd flade af dej; så henstilles det hele op ad en helst varm sten i passende afstand fra gløderne; lidt sukker på oversiden pynter på udseendet. Brødet

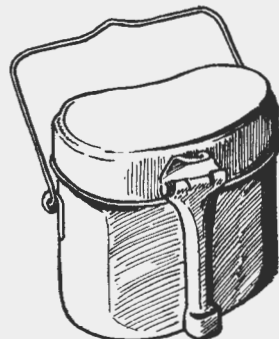

har fået nok, når en tynd, afbarket gren, der stikkes ned i brødet, ikke trækker dej med op. Det er ingen skade til at give B-P-brødet 5 min. på undersiden ved at stille det på ikke alt for varme gløder. Det hjælper også at bygge en lille »mur« på den modsatte side, som kan kaste varmen over på brødet.

Og så er der serveret, værsgo' at spise!

Thorkilds »Billy Can« og den ovale »Billy Can«.
— Begge fås i Depotet.

Skovmænd!

I 1961 afholder korpset landsskovmandsturnering. I løbet af foråret afholder divisionerne udtageseturneringer, hvorefter de udtagne tomandshold tilstilles opgaver, der løses inden 15. oktober. Den afsluttende del af turneringen holdes i slutningen af oktoberferien. Gå allerede nu i skarp træning!

Skotte

PIONERHIKEN

1960

Søer, skove, vildmandsliv og fantasi dannede rammerne om Ejer Bavnehøj og Steen Bilcher divisionens pionerhike. Den fandt sted den 20.—21. august ved Silkeborg og var tilrettelagt udelukkende for patruljeførere.

Igennem nogle år har de to divisioner startet spejderåret med denne spændende optakt for patruljeførerne.

Det blev en spændende hike. Alle-rede optakten var lovende. Indbydelsen var i form af en budstikke, og den meddelte, at hver patruljefører skulle møde med en 15 cm lang udskåret pagaj.

De 90 patruljeførere blev inddelt i to troppe og igen i 10 patruljer. Så kunne starten foregå, og på det tidspunkt mødte en indianer op i fuld krigsmaling og bød alle deltagerne, som havde bemandede kanoerne, følge sig. Belyst af fakler viste han vej over vandene. Første del af kafærden gik ad Gudenåen over Brassø, gennem Sejrssnævringen og over Borres sø til Foldbækkær. Her var der landgang. Flere andre steder blev der gjort holdt, og indianere, pelsjægere, ja, selv den gamle mohikaner viste sig ved bredden af søerne. Jo, det var som at læse den mest spændende drengbog.

Sidste del af nattens færd var en vandretur rundt om Slaaensø til Silkeborg-spejdernes lejrplads ved Svejlbæk.

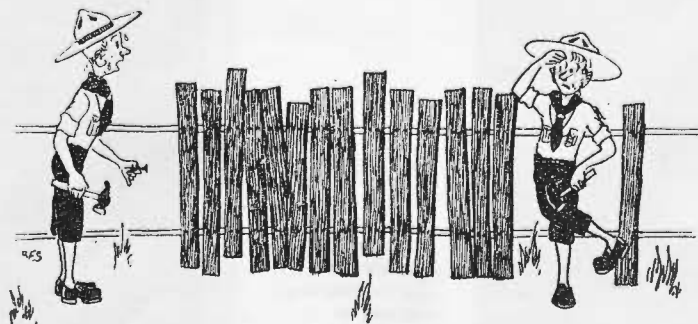
Søndagens program bød på primitiv madlavning. Hver patrulje fik udleveret en høne og en kanin, som skulle steges på spid over bålet. Fine resultater opnåedes.

Tilbageturen til Silkeborg skete med et af Hjeleselskabets både.

SPEJDER-HUMØR

Af Bengt BES Svensson

KFUM-scoutkår, Malmö

Her er noget, der ikke stemmer!

»Fang tropsføreren« – en morsom leg.

Her har du en beskrivelse af en pakmeis. Den er ikke helt almindelig, men ideen er også kommet langvejs fra; den stammer fra Amerika, hvor indianerne førhen brugte den på deres vandringer.

En hel trop har lavet pakmeis

Men den passer også til vore himmelstrøg. Sidste vinter lavede en hel trop den, og i sommer blev den gennemprøvet på en vandrelejr i høj-

fjeldet i Norge, så efter at de småfejl, vi fandt, er rettet, er der en hel trop, der tør garantere for, at meisen er perfekt. Den sidder, som den skal med den rigtige vægtfordeling, ryggen kan få luft, så tøjet ikke klæber til kroppen, og den er forholdsvis billig at fremstille.

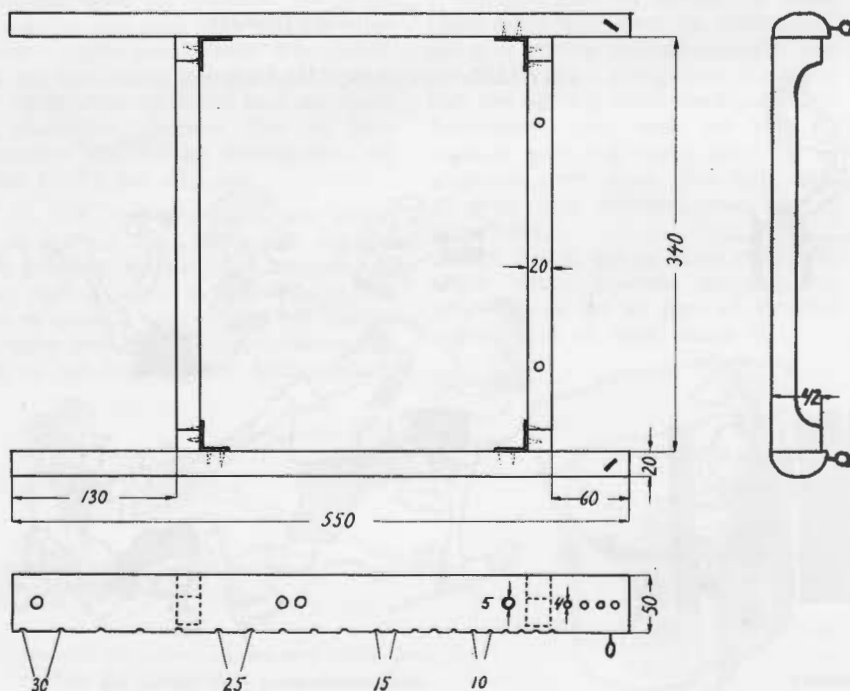
God arbejdslyst på patruljemøderne i vinter. — Det er også et flot syn, når hele patruljen har ens oppakning!

Først en træramme

Meisen er bygget op over en træramme. Få helst fat i aksetræ, det er det bedste til formålet. Høvl stykkerne til efter arbejdstegningen. De 4 store stykker samles til en ramme med et vinkeljern og 4 skruer i hvert hjørne. Skær rillerne i kanten af sidestykkerne efter princippet på tegningen; derved får du snorene tæt, hvor den største vægt er.

Den lille bundramme er nittet sammen med kobbernitter. Det er både nemt og stærkt. Den fæstnes til den store ramme på den måde, at der bores 2 huller i hver ramme, der trækkes en stump 5 mm flettet line gennem et hul i hver ramme, og der slås en knude i begge ender, så der fremkommet et hængsel.

Bæreremmen bliver bedst af læ-

Øverst til venstre: Pakmeisen kan bruges som et komfortabelt rygstød.

Nederst til venstre: Målene på arbejdstegningerne er anført i millimeter

PAK

Efter denne anvisning kan

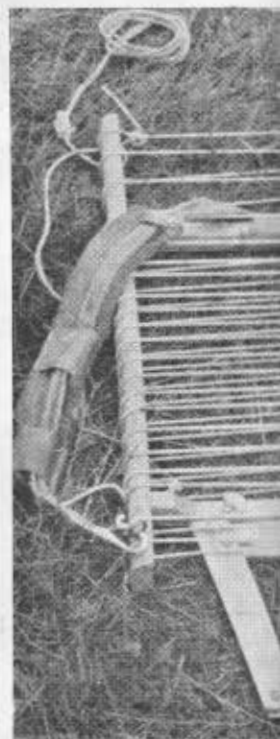
Den er l

AF

der, men det er dyrt. Få hos en sadelmager et stykke gjord af det brede; den slags der bærer fjedrene i en divan — eller endnu bedre: gjorde beregnet til bund i en køje. Slå den fast på den øverste tværstang i rammen med polstersøm, sno den midst en gang om stangen efter at sømmet er slået i, så holder det. I den anden ende af gjorden syer du en karabinhage i. Skru en øsken, der passer til karabinhagen, fast nederst på rammens sidestykker.

I den store rammes sidestykker borer du i hver 4 huller og trækker den lange flettede line igennem. Den er beregnet til at binde bagagen fast med.

Du mangler nu kun at vikle den

PAKMEIS

Efter denne anvisning kan du selv fremstille en pakmeis.

Den er billig og god.

AF GOGGE

ge, så efter at de små-
it, er rettet, er der en
er tør garantere for, at
perfekt. Den sidder, som
d den rigtige vægtforde-
n kan få luft, så tøjet
til kroppen, og den er
billig at fremstille.

dslyst på patruljemøder-
— Det er også et flot
e patruljen har ens op-

Fræramme

bygget op over en træ-
helst fat i aksetræ, det
til formålet. Høvl styk-
ter arbejdstegningen. De
ker samles til en ramme
keljern og 4 skruer i
e. Skær rillerne i kan-
stykkerne efter prin-
gningen; derved får du
hvor den største vægt

bundramme er nittet
d kobbernitte. Det er
g stærkt. Den fæstnes til
amme på den måde, at
uller i hver ramme, der
stump 5 mm flettet line
ul i hver ramme, og der
le i begge ender, så der
et hængsel.

ten bliver bedst af læ-

der, men det er dyrt. Få hos en
sadelmager et stykke gjord af det
brede; den slags der bærer fjedrene
i en divan — eller endnu bedre:
gjorde beregnet til bund i en køje.
Slå den fast på den øverste tvær-
stang i rammen med polstersøm,
sno den midst en gang om stangen
efter at sømmet er slået i, så holder
det. I den anden ende af gjorden
syer du en karabinhage i. Skru en
øsken, der passer til karabinhagen,
fast nederst på rammens sidestykker.

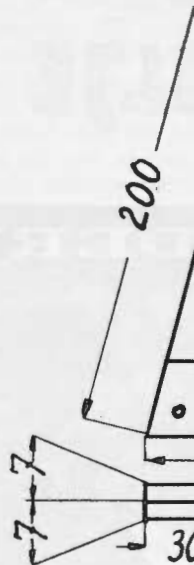
I den store rammes sidestykker
borer du i hver 4 huller og trækker
den lange flettede line igennem. Den
er beregnet til at binde bagagen
fast med.

Du mangler nu kun at vikle den

lange nylonline omkring rammen.
Vor erfaring siger, at nylon er bedst,
for det strækker sig ikke, når det
bliver vådt.

Har du svært ved at bære ryg-
sæk, uden at få ondt i skuldrene,
kan du desuden lave et par skulder-
beskyttere. Klip filtet til på målene
og nit 3 læderstroppe fast.

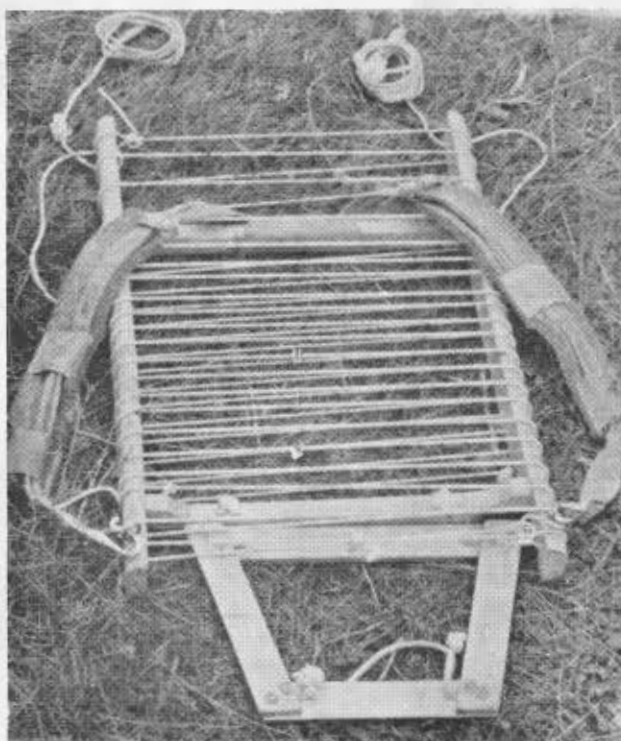
Billederne her viser dig nogle af
de mange muligheder, du har for
at udnytte pakmeisen. Foruden dens
direkte formål bruges den om afte-
nen til rygstød ved lejrbalet, om
natten til at sove på, og i en nød-
situation surres 3 meis på teltstæn-
gerne, og man har en bære. — Du
kan simpelthen ikke undvære mei-
sen i en lejr.

Materialeliste

- 2 stk. asketræ 5
- 2 stk. asketræ 3
- 4 stk. asketræ 3
- 890.
- 8 kobbernitte r
- 4 vinkeljern 40
- 16 skruer 1/2" ×

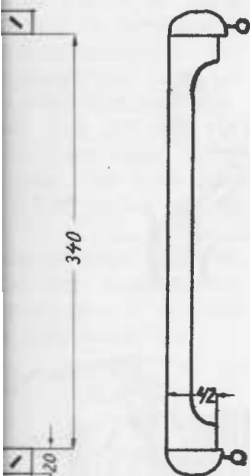
Øverst til venstre:
Pakmeisen kan
bruges
som et komfor-
tabelt rygstød.

Til venstre.
Fotografiet
viser dig den fær-
dige pakmeis.
Sammenlign
med arbejdstegnin-
gerne.

Nederst til venstre:
Målene på
arbejdstegnin-
gerne er
anført i
millimeter

Til højre:
Også til dette for-
mål kan
pakmeisen an-
vendes.

MEIS

du selv fremstille en pakmeis.

llig og god.

OGGE

lange nylonline omkring rammen. Vor erfaring siger, at nylon er bedst, for det strækker sig ikke, når det bliver vådt.

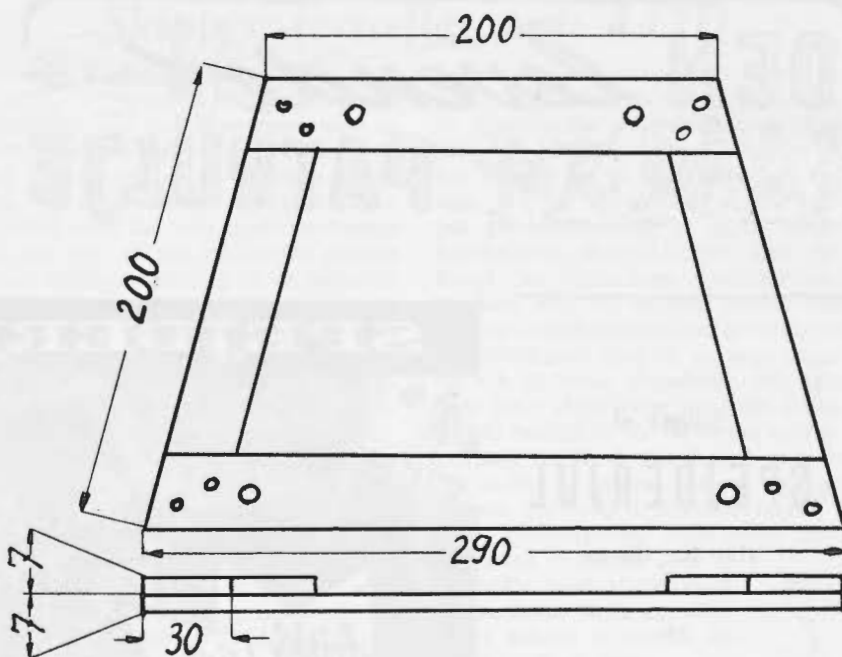
Har du svært ved at bære rygsæk, uden at få ondt i skuldrene, kan du desuden lave et par skulderbeskyttere. Klip filtet til på målene og nit 3 læderstroppe fast.

Billederne her viser dig nogle af de mange muligheder, du har for at udnytte pakmeisen. Foruden dens direkte formål bruges den om aftenen til rygstød ved lejrbalet, om natten til at sove på, og i en nødsituation surres 3 meis på telstængerne, og man har en bære. — Du kan simpelthen ikke undvære meisen i en lejr.

Til venstre. Fotografiet viser dig den færdige pakmeis. Sammenlign med arbejdstegningerne.

Til højre: Også til dette formål kan pakmeisen anvendes.

Materialeliste:

- 2 stk. asketræ 550 × 20 × 50.
- 2 stk. asketræ 340 × 20 × 42.
- 4 stk. asketræ 30 × 7, tilsammen 890.
- 8 kobbernitter med skiver 15 mm.
- 4 vinkeljern 40 mm.
- 16 skruer 1/2" × 6.

- 2 øskener.
- 2 karabinhager.
- 8 polstersøm.
- 1,5 m gjord.
- 2 stk. tyk filt 350 × 60.
- 24 lædernitter.
- Læderstumper.
- 6 m flettet line 5 mm.
- 22 m nylonline 3 mm.

DEN *levende* PATRULJE

har plads til endnu en spejder. Har I gjort noget i jeres patrulje for at »fylde hullerne ud«?

Salget af SPEJDERJUL

står for døren

★

Igen det helt rigtige
julehefte
for dig
og samtidig en kær
indtægtskilde

★

Tal med jeres
tropsfører
om bestillingen

★

Husk:

Ingen spejderjul
uden

SPEJDERJUL

SPEJDERJUL 1960

TINKKA

KRINS PETER fortæller

RAVANE MALAYA

JUL I ZOO

når en tyv og en morder iblandt

spændende spejderfortællinger

Nødbrækkeren

NØD BRÆKKEKØR

1960

ILLUSTRERET AF KENDE KUNSTNERE

lidt hokus pokus i juledag

»Så hiver vi loddet.«

At »hive loddet« er det udtryk, der bruges, når man ombord i et fartøj ønsker at få konstateret, på hvilken vanddybde man lige i øjeblikket befinder sig (hvis man spørger et medlem af en marineforening om det samme udtryk, kan man risikere også at få en anden fortolkning, men det vil vi ikke omme nærmere ind på her), vi vil nøjes med at interessere os for måling af rene vanddybder. Og hvad er et lod så for noget? Det er et aflangt blylegme (som vist i sidste nr. af »Magasinet«) af en vægt på fra 1 til 3 kilo, foroven forsynet med et øje, hvorigennem man trækker øjet på lodlinen, der derefter krænges ned om selve loddet, og man er klar til lodning.

Man anbringer sig på det mest formålstjenlige sted i fartøjet, tager bugterne af linen i sin venstre hånd og svinger med højre hånd loddet frem og tilbage (ikke i cirkler, for det er ubehageligt at komme til at stå bag en lodhiver, der benytter sig af dette simple triks til at udryddelse af sine skibskammerater), og når man mærker, at svingene er blevet kraftige nok til at føre loddet et godt stykke frem foran det stadig sejlende fartøjs stævn, giver man los og lader linen glide let fra venstre hånds bugtninger over gennem højre hånd, og i det øjeblik, linen står lodret ned fra lodhiverens stude, forsøger man med nogle små stødende bevægelser med højre hånd at mærke om loddet skulle berøre bunden, og er dette tilfældet, så konstaterer man ved hjælp af den på linen indsatte afmærkning, hvor mange meter (eller favne) line, der er løbet ud, og med høj og klar røst udråber man så: »10 favne og bund« eller hvis loddet ikke rører: »10 favne og ingen bund«. Lad mig her indskyde, at man inden lodhivningen gør klogt i at fastgøre lodlinens anden ende, da udråbet: »20 favne og intet lod« kun bliver mødt med smørede grin af ens skibsfæller.

Det var håndloddet, men der er også andre lodtyper. Dybloddet, af

Skipper fortæller om: LOD

samme form som håndloddet, men meget større, ca. 15 kilo, der normalt benyttes ved hjælp af viretromle og udtriggerbom, og som jo er beregnet til større dybder og i større skibe. Ja, og så er der jo da også ekkoloddet, men det ved moderne drenge jo alt om, så jeg vil derfor ganske kort indskrænke mig til at fortælle, at det i princippet virker efter sit navn, idet udsendte impulser fra bunden af skibet tilbagekastes fra havbunden og opfanges af en modtager, ligeledes anbragt i skibsbunden, og ved hjælp af en stift overføres disse tidsintervaller til en papirstrimmel, der, ligesom i en seismograf er bevægelig, og på denne strimmel kan man så ikke blot aflæse den øjeblikkelige dybde, men man kan tillige få et ganske nøje billede af havbundens udseende, så snildere kan det vil næsten ikke blive.

Nu har vi så i denne og de foregå-

ende artikler i store træk gennemgået navigationen og dens midler, vi kender lidt til søkortet, vi kan bruge et kompas, vi ved hvordan en log ser ud og vi kan bruge et lod, men tro nu bare ikke, at en simpel gennemlæsning af disse meget kortfattede instruktioner har bi-bragt jer alverdens navigatoriske lærdom, nej, de er kun tænkt som en lille indsprøjtning, der skulle give jer yderligere lyst til at tage sagen op. Gå til jeres tropsfører, lad ham tage jer i skole eller lad ham fremskaffe mulighed for en sådan undervisning, for først, når I også er godt bevandret i denne materie og kan udføre det hele i praksis, bærer I jeres gradstjerner med rette, indtil da må vi slutte, som vi begyndte, med at sige med gamle fader Holberg: »Eet er et søkort at forstå, et andet skib at føre«.

Billedet stammer fra England og viser de første søspejdere fra 1910. Den første søspejderuniform var en almindelig spejderuniform - kun hovedbeklædningen var anderledes.

50 år med søspejderne i England

Allerede som dreng havde Baden-Powell under sin ældre broder Waringtons ledelse været ude at sejle på Bristol kanalen. Ved den lejlighed fik B.-P. sit første kendskab til søen. Det skulle senere hen i livet komme ham til gode, da han startede søspejderarbejdet i 1910 i England.

Siden da er søspejderarbejdet vokset frem i de fleste af Englands havnebyer. Flere steder er troppene kun små, andre steder er de store, i London er der således mere end 1000 søspejdere.

Her i Danmark er den første søspejdertrop oprettet i 1912, så vore søspejdere skal snart tænke på deres jubilæum.

Mang, BF Peter Lundby,
5. Østerbro flok.
Kudu, Kong Hans flok.
BF John Hagenau Kaster,
Peter Salbo,
begge Grænselandets Sønner.
Bingo, BF Tommy Hansen,
Laertes flok.
Mungo, BF Verner Griebel,
Fribytterne Søflok.
Pampas, BF Niels Madsen,
1. Esbern Snares flok.

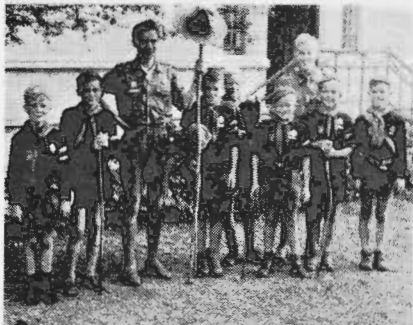

Ét blad på et træ
giver intet forår.

Én bestået prøve gør ikke
en dreng til ulveunge.

Hvorledes går det med dit stjernearbejde, trøster du dig med, at du har et eller to kryds på din rekordtavle, eller prøver du på hvert ulvemøde at bestå et par prøver? Du har måske hørt, at en ulveunge, der får sin første stjerne, får et øje lukket op, og når han har fået anden stjerne, har han begge øjne åbne. Så er han først en rigtig ulveunge, der snart kan begynde at jage på egen hånd.

God jagt
Lily.

7 raske ulveunger fra Kaj Lykke flok, Bramminge, har været på 30 km vandring.

Jungleløb på Fyn.

Ulveunger fra Fyns distrikt har været samlet ved »Lundegård« lidt nord for Nr. Broby. Der deltog ca. 250 ulveunger.

Det var Kiplings junglebog, der med sine gode eventyr dannede grundlaget for »Jungleløbet«. Om formiddagen var der både vanskelige og morsomme konkurrencer, og

om eftermiddagen fandt der en meget spændende skattejagt sted. To lagkager i en nedgravet blikdåse udgjorde skatten, der efter store anstrengelser blev fundet og spist af Jørgen Brahes flok fra Falsled.

I den samlede konkurrence blev Thurø flok nr. 1 med 101 points medens Suragani flok, Odense, besatte andenpladsen med 97 points.

JUNGLE- DYRENE

tegnet og fortalt
af ESKE og LILY

SHERE KHAN

Tigre lever i store dele af Asien, men hyppigst i Indien. Mest kendt er den bengalske kongetiger, der kan blive indtil 3 meter lang. Disse korthårede pels har en meget smuk farvetegning med mørke striber på en gulbrun bund. Dette gør det muligt for tigreren nemt at skjule sig, da pelsens striber ligner skyggerne i de bambus- og sivskove, som tigreren helst færdes i.

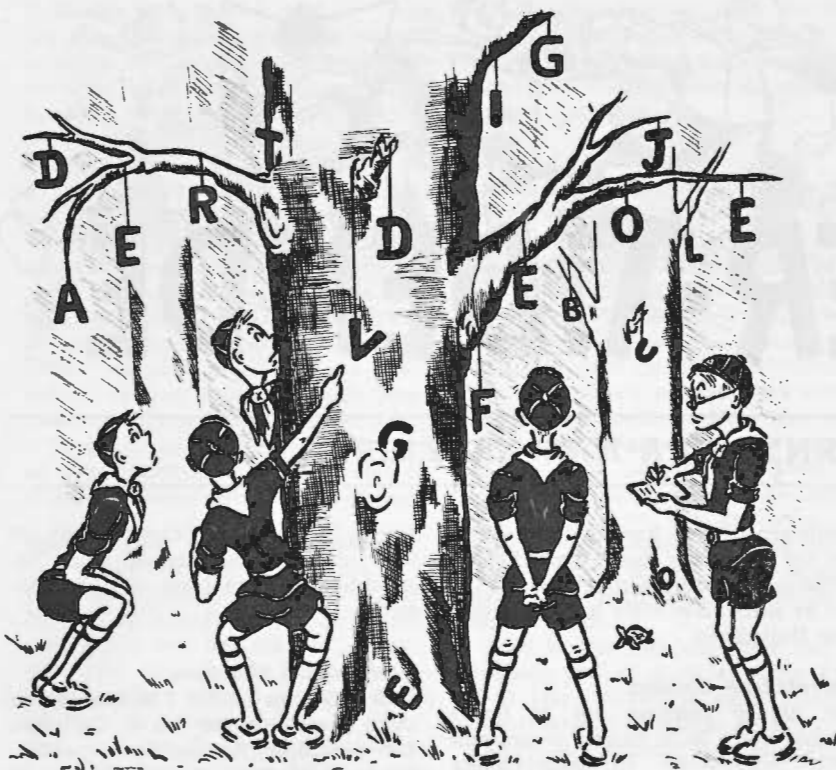
Baden-Powell siger om Shere Khan, at han så meget vild ud. Han var en skrækkelig plageånd. Da han ikke var særlig dygtig til at jage og fange vildt, så plejede han at snige sig ind i nærheden af landsbyen og dræbe stakkels små kalve og geder eller måske en forsvarsløs

gammel mand — hvis den kunne få ham, medens han sov. Ellers var den meget bange for mennesker.

Tabaquierne fulgte Shere Khan og beundrede ham, trods det, at han plagede dem og hele tiden fortalte, at han var junglens konge og den fineste person på jorden.

Der findes også Shere Khaner mellem drenge — store frygtindgydende drenge, der plager de mindre for at de skal rette sig efter dem, men hvis der er små drenge, der tør gå imod dem, viser det sig, at de i virkeligheden er krystere.

Der er ikke noget rosværdigt i at være en Shere Khan, derfor er der heller ingen ulveunge, der har dette junglenavn.

Er du skarpsindig?

Hvad er det mon for et mærkeligt træ, vore ulveunger her er optaget af? I stedet for blade bærer det forskellige bogstaver. Er I monstro i stand til at finde ud af, hvad det er for en sætning, der kan dannes af bogstaverne. Det er én I alle kender fra jeres ulvearbejde. Løsningen findes side 159, men prøv nu ført selv.

16 glade ulveunger fra Thøger Larsens flok efter endt 30 km.

Så synger vi!

Me.: Der gingo tre jänter

En ulv er en dreng med humør i, er oplagt til løjer og spas, han smiler, hvad enten det gælder en spøg eller slem strabads.

En ulv har godt humør, os modgang ikke rør'. med smil og sang vor tørt vi tager gang på gang, er rede overalt, så snart, der bliver kaldt, her kommer ulveungerne med lystig sang.

Som rigtige ulve i junglen han øver i alvor og leg. Årvågent han spejder og lærer af alt på sin ulvevej.

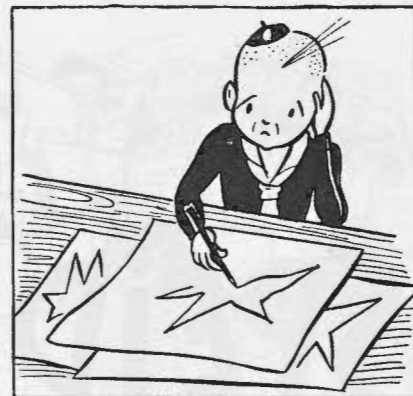
En ulv har

Som Kim er han ven med alverden, han smiler og ler til enhver. Parat til at glæde og hjælpe en ulv er i al sin færd.

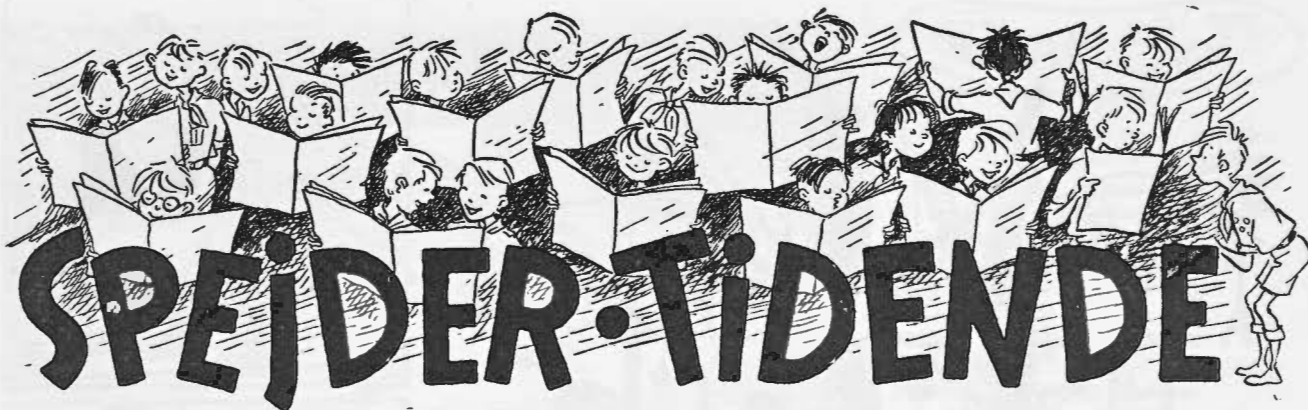
En ulv har

»Vi gør vores bedste«, er loven, der lydes i syd og i nord. Vi danner et samfund af ulve, der når over den hele jord.

En ulv har

Vor franske ven får en god idé.

SPEJDER-TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Arkæologisk good-turn

Roverne er her i efteråret i gang med en meget interessant opgave. De hjælper den kendte flintesmed Anders Kragh med at skaffe flint. Han skal nemlig bruge alle danske flinttyper, skal vide hvor flinten findes og i hvilket omfang. Så roverne er nu i gang med deres »flintejagt«. Flere af landets grusgrave og store klinter er blevet hjemsoget i den anledning.

Anders Kragh skal i gang med en bog om arbejdsmetoderne med flint. Det er Statens Videnskabsfond, der gennem Nationalmusæet yder sin støtte til værket, og roverne har så lovet at fremskaffe værdifulde op-

lysninger til den kendte flintesmed, der for øvrigt var med i Nørrejydske divisions stenalderjamborette for et par år siden. Her viste han sin kunst som flintesmed.

Nørrejydske division

har planer fremme om at holde jamborette i Rold skov i sommeren 1961. Indbydelser til udenlandske spejdere er allerede udsendt, og lige som ved den sidste jamborette har arveprins Knud givet tilsagn om at være jamborettens protektor.

Kommende divisionsturnering, den afholdes næste år i pinsen, vil blive den 50. turnering. Den skal afholdes ved Aalborg. I februar 1962

fejrer nørrejydske division sit 50 års jubilæum, så der er store begivenheder at se frem til i divisionen.

4-korpsløb i Silkeborg.

Sct. Georgs Gildet i Silkeborg har stået som arrangør for et fællesløb for patruljer fra de fire spejderkorps samt FDF. I løbet deltog 38 patruljer, opgaverne var de samme for piger og drenge. Ved sammentællingen af de givne point viste det sig det ganske enestående, at samme trop besatte de fem første pladser. Det var 1. Silkeborg trop fra DDS. Et meget fint resultat.

»Ravnø-Hytten«

er blevet ombygget og nu indviet. Hytten ejes af Århus Skov-division, hvis divisionschef, ingeniør Poul Erik Jensen, oplyser, at arbejdet har kostet ca. 10.000 kr. Dertil kommer en frivillig arbejdsindsats på mere end 2.000 arbejdstimer udført af 107 førere, rådsmedlemmer og spejderforældre.

I sin nye skikkelse har Ravnø-hytten fået nyt tag, soveloft og stor pejsestue.

»SOTO-PUNGO«

er igen i Århus efter fem års ophold i Horsens. Soto-Pungo er en 1/2 meter høj totem, som igennem 40 år har været præmien i den årlige dyst mellem 2. Århus trop og Erik Menveds trop fra Horsens. Terrænlegen i år endte med århuspejderen sejr trods talmæssig underlegenhed. Næste år finder styrkeprøven sted i Århus.

Mikkel Skovs trop fra Amagerland division har i foråret indviet dette dejlige tropshus, der er opført ved energiske fædres indsats. - Huset er beliggende i Dragør. Det er på 91 m², og det indeholder tropslokale, førerlokale, 2 patruljelokaler, køkken og forstue.

1. Haslev trop og flok

får nu eget lokale. For 300 kr. har troppe erhvervet en gammel ud-rangeret jernbanevogn, som nu er kommet til Haslev, hvor SEAS har stillet en grund til rådighed for troppe.

Understellet af vognene er fjernet, og huset står nu på et fundament af gamle elmastere. Inden i huset flyttes sæderne, så borde kan placeres, og der gøres i det hele taget alt muligt for at frembringe et rigtigt spejderlokale. Udvendigt bliver væggene beklædt med granrafter, så den forhenværende jernbanevogn bliver gjort ukendelig.

Troppe har sat meget ind på at have huset klar til spejderfesten, troppe holder den 15. november.

Gensyn efter en menneskealder.

Ermelunden var i 1924 skueplads for den anden verdensjamboree. Blandt de mange udenlandske deltagere var den newzealandske spejder Ted Broughton. Efter jamboreen var han gæst i et Køge-hjem, og nu i år i begyndelsen af efteråret var han igen i Danmark, og han ville meget gerne hilse på sine værterfolk fra dengang. Det eneste han kunne huske var, at værterfolkene hed Frederiksen, ligesom han kunne huske navnet på en datter. Men det var også tilstrækkeligt. Ved den lokale presses hjælp blev værterfolkene fundet, og Ted Brough-

ton kunne sammen med sin kone besøge familien Frederiksen, som boede samme sted i Køge som i 1924. Gensynet mellem vært og gæst var meget hjerteligt.

»LENI-LENAPPE« —

sådan hedder troppehuset, som »Mohikanerne« lige har indviet. Troppe og flokken består af polioramte drenge bosat i København, og de har ved velvillig støtte fra Vanførefonden og Poliofonden fået midler til at købe et gammelt sommerhus, som drengene og deres forældre nu har bygget om og indrettet som et rigtigt indianerhus. Den nye wigwam er beliggende i det grønne område ved Grøndals Parkvej.

Huset er opkaldt efter Delawareindianerne, som var det store forbund, mohikanerne var en del af. Delawareerne er det navn, englænderne gav dem. Selv kaldte de sig leni-lenappe.

Ved husets indvielse blev der talt rosende ord af direktør Arne Fredsted. Der var musik, sange, taler og overrækkelse af mange gaver, jo, det var en stor festdag for »Mohikanerne«.

Østerbro division

fylder her i efteråret 50 år. Begivenheden fejres den 30. oktober i Øbro-hallen og vil bl. a. omfatte forskellige svømmekonkurrencer. Vi skal senere referere begivenheden.

Nu er det PENNEVENNE-TID

Ude omkring i verden er der mange spejderbrødre, der kunne tænke sig at komme i kontakt med en dansk spejder.

Vi har adresser på lager fra:

England — Amerika — Grækenland — Japan og Grønland.

Hvis du kunne tænke dig at skrive sammen med en spejder fra et af disse lande, skal du blot sende os et brev og du vil omgående få svar fra os.

Er du mere interesseret i at komme i kontakt med en spejder fra et andet land, kan dette også lade sig gøre, men der vil gå noget længere tid, da vi først skal skrive til det pågældende land for at få en adresse.

I begge tilfælde bør du opgive: 1) navn, 2) adresse, 3) alder, 4) sprog og 5) interesser. Brevet skal sendes til :

Postbox 44 — København K.

Hvornår hører vi fra DIG, din PATRULJE eller din TROP?

1. Korsør troppe har tradition for den helt store vandrelejre i Jutunheinen i Norge hvert fjerde år. I år oplevede troppe Norges højfjælde i sommertsolskin, regnvejre og snestorm. Vi ved nu alt om Norges klima og terræn. Også at det er svært at rejse telt i stormvejre.

1. Maribo trop

har haft en vellykket basar. Forud var gået et stort forarbejde, som blev belønnet ved mange besøgende i den week-end, basaren varede. Indtægtskilderne ved basaren var tombolaer og et cafeteria, idet adgangen til basaren var gratis. Byens handlende havde været flinke til at betænke tombolaerne med gevinster, således at troppen ingen udgifter havde til gevinster.

Overskuddet blev ca. 2500 kr.

Der blev opført et morsomt show, som publikum var meget begejstret for.

900 piger og drenge,

alle spejdere, FDF'ere og DUF'ere fra Randers, har i en week-end dystet i Østhimmerland.

Efter transporten til hike-området, som foregik i en snes rutebiler, fik patruljerne stillet de første opgaver. De skulle fremstille en knobtavle, en wood-craftsamling og en model af en patruljelejrplads.

Alle deltagerne var for natten indkvarteret på omegnens gårde, og allerede kl. 6,30 søndag morgen begyndte dagens konkurrencer. Hovedopgaven her var et orienterings-

løb på en 15—17 km lang rute, der gik i en cirkel omkring byerne Bælum og Solbjerg. Undervejs var der 14 poster, hvert sted skulle der løses en opgave. Vi nævner et par stykker. Et sted skulle der bygges en lille radiosender af udleverede radorør, batterier, ledninger og andet. Med morse skulle der derefter sendes en melding ud i æteren. Et andet sted prøvedes patruljernes hurtighed i bål-tænding. Opgaven var at få vand i et stykke pergamentpapir til at koge. Men ikke nok med det. En til hver patrulje udleveret pose med rejer skulle også koges. Mange klarede opgaven, men der var også nogle, der inden tidens udløb ikke fik vandet til at koge, og derved gik glip af en delikatesse som rejer.

Sådan vekslede opgaverne, og kl. 16 afblæstes hiken, og rutebilerne vendte hjem til Randers med de mange deltagere, der havde haft en god week-end.

Grenaa-spejderne

har besluttet at ville til Skotland kommende sommer. De er allerede begyndt i faget som skotter — de sparer sammen til rejsen.

LAOS — nyt medlemsland.

Der er nu 68 lande, der er med i det internationale spejderarbejde. Det sidst tilkomne land er Laos. Der har tidligere været spejdere i landet. Det nuværende spejderkorps stammer fra 1957, da spejderarbejdet blev reorganiseret i Laos.

Kongen af Laos har påtaget sig at være protektor for spejderkorpsset, og landets statsminister er præsident for spejderkorpsset.

Ved den 10. verdensjamboree på Philippinerne deltog et kontingent af spejdere fra Laos. Du ser en af dem afbildet her.

Forældrehjørnet

hedder en side i 1. Rødvres fortræffelige blad. Her behandles problemer, som måtte være aktuelle for troppens forældre, lige som troppsrådet her har mulighed for at rette henvendelser til forældrekrædsen.

Bytroppen, Nykøbing F.

har været på sommerlejr i Østrig. Det har været en vellykket tur, og vi hører her om deres besøg i saltminen i Hallein.

Den 28. juli skulle vi op kl. 7, men de fleste var oppe kl. 6, for det havde regnet hele natten, og det så kraftigt, at de fleste telte havde taget vand ind, så nu gjaldt det om at finde tørreplads til soveposerne og alt det andet våde tøj.

Efter »morgenvasken« og morgenmaden kørte vi til Hallein for at se saltminerne. Turen hertil var ad nu sædvanlige bjergegne. Da vi kom

FYENS STIFTSTIDENDE bragte i anledning af SPEJDERHJÆLPEN denne tegning med følgende tekst:
— EN FEMMER? EN TIER DA?

til Hallein, var vi lidt i tvivl om, hvor vi skulle starte fra. Vi skulle jo gå op i bjergene til minen, men en dreng fra Hallein kom hen til os og fortalte, at han vidste, hvor der gik en sti, og han fulgte os op i bjerget til mineindgangen. Det var en streng tur. For almindelige turister er der også en svævebane, men det er ikke noget for os, sagde vor tropsfører.

Drengen, der havde fulgt os op, ville nu sige farvel, men Hans Otto tog ham med på turen gennem minerne. Det havde han aldrig prøvet før, fortalte han.

Da vi havde købt billetter til mineturen, blev vi inddelt i hold, og når det var vores tur, blev holdet råbt op, og så fik vi udleveret overtrækstøj, som vi skulle have på gennem minerne. Så fik holdet, der var på 12 mand, 2 førere med til at vise vej og til at fortælle om minerne. Førerne havde gaslygter med — og så gik vi på stribe i gåsegang gennem minerne. Da vi havde gået et par kilometer inde i bjerget, kom vi til en rutchebane, hvor vi skulle sætte os på halen på en slidske — 6 mand bag en fører — og så gled vi på halen ned. Det varmede! Vi kørte således på halen 7 gange, fra 40 til 80 meter hver gang. Inde midt i bjerget kom vi til en stor sø, hvor vandet var så salt, at man ikke kunne drukne i det, men at alle — også ikke-svømmere — flød ovenpå. Førerne sagde, at det indeholdt 33 pct. salt. Vi fik en smagsprøve, og ih hvor var det salt. Denne sø blev vi færget over.

Spejderhjælpen

er gennemført i ugen fra den 12.—18. september. På dette tidspunkt, hvor redaktionen af Spejdernes Magasin slutter, foreligger resultatet endnu ikke. Det er dog fra flere steder oplyst, at SPEJDERHJÆLPEN har været vellykket, og adskillige flokke og tropper kan melde om bedre resultater, end man forud turde håbe på.

Der er således håb om et godt samlet resultat for korpset, selv om enkelte afdelinger på forhånd helt havde opgivet at være med i denne store opgave. I næste nr. af Spejdernes Magasin håber vi at kunne bringe det endelige resultat.

DYB-DAVDE TIL TÆRES SIDEN

VANDRINGER

- 100 km**
Falkonerspejderne
PF Otto Sparre Petersen
- 1. Dybvad trop**
Thorkild Eriksen
Erik Berg Petersen
Finis Leisgaard Jensen
- 1. Hadsund trop**
SM Svend Erik Olsen
SM Finn R. Christiansen
SM Niels R. Christensen
SM Erik M. Justesen
- Sct. Bendt trop**
Hans Henrik Krogh
PF Tom Sørensen
PA Claus Oldvej
- Virum trop**
Peter Sidenius
- 3. Odense - Ugletroppen**
PF Torben Halle
PF Hans Aage Petersen
PF Jan Halle
PF Søren Gunnar Sørensen
- 90 km**
- 3. Odense - Ugletroppen**
PF Torben Halle
PF Hans Aage Petersen
- 75 km**
- 3. Odense - Ugletroppen**
PF Torben Halle
PF Hans Aage Petersen
- 60 km**
- Bytropsen, Nykøbing F.**
PF Finn Munksbo
PA Jørgen Christensen
Niels Jensen
Winnie Czajkowsky
- 4. Frederiksborg trop**
PF Ole Moberg
Niels Sanvig
- 2. Randers trop**
SM Aage andersen
- Grønsetroppen**
PF John Brønlund Jensen
PA Aage Skjoldau Hansen

- Sct. Laurenti trop**
PF John Poulsen
- 1. Stenløse trop**
Johan Repstock

NÆBBERE

- 1. Emdrup trop**
PA Peter Rasmussen
PF Ole Olsen
- 2. Randers trop**
SM Aage Andersen
SM Thorkild Brede
- Falkonerspejderne**
Leif Halse
Niels Erik Hansen
PA Bjørn Lebits
- Knud d. Stores trop**
PF Palle Ømark
PF Jens Zebbe Mortensen
- Ørnetroppen**
PF John Solbjerg
PF Dion Larsen
PF Jørgen Kofoed
PA Bjarne Solbjerg
- Grønsetroppen**
PF Erik Nielsen
PF John Brønlund Jensen
- 5. Østerbro trop**
PA Lars Eskesen
- Bytropsen, Nykøbing F.**
PF Hans Jørgen Oxenbøl
PF Per Lindtner Larsen
- Frederiksborg trop**
PF Jesper Østergaard
- Mikkel Skov trop**
SM Mogens Jenfort
SM John Lundquist
PF Søren Peter Kjeldsen
- 2. Rønne trop**
PF Jens Arnoldus
Mogens Rohmann
Steen Juel-Nielsen
Bjørn Skern
- 3. Odense - Ugletroppen**
PF Hans Aage Petersen

1. KL. SPEJDERE

- 3. Odense - Ugletroppen**
PA Erling Sørensen
PA Steen Rasmussen
- Skansetroppen**
Erik Sørensen
- Laksetroppen**
PF Karl Kr. Jensen
PF Niels Thostrup
- Virum trop**
Peter Sidenius
- Mikkel Skov trop**
SM Lasse Lundquist
- 1. Gjentofte trop**
Ebbe Willumsen
- Sct. Bendt trop**
Hans Henrik Krogh
- Bytropsen, Nykøbing F.**
Frank Gustavsen
- Falkonerspejderne**
Ib Henrik Hansen
Peter Toft Nielsen
- 2. Randers trop**
PA Ib Skov Hansen
- 1. Emdrup trop**
PF Leif Nord

RIDDERE

- 3. Odense - Ugletroppen**
PA Steen Rasmussen
- 2. Rønne trop**
PF Orla Jensen
PA Poul Munk Jensen
PF Lars Ole Sørensen
- Bytropsen, Nykøbing F.**
SM Hans Møller
- 1. Lillerød trop**
PF Poul Lund
- Falkonerspejderne**
PA Birger Christoffersen
PF Ole Vangsgaard Nielsen
PF Per Hansen
- 2. Randers trop**
PA Ib Skov Hansen

Vi kan fortælle, at Peter Mehl Müller, der er ulveunge i Karl af Riises flok solgte blomster for 84,50 kr. til Spejderhjælpen.

Alle skagenspejdere

fra de fire spejderkorps har sammen haft en villykket spejderdag. Den var arrangeret til fordel for den af Sct. Georgs Gildet indkøbte Lodskovvad skole, der skal indrettes til brug for spejderkorpset.

Om formiddagen samledes alle deltagerne til en friluftsgudstjeneste, hvor pastor Graversen prædikede over dagens tekst til de mange spejdere. I det smukke vejr skabtes en højtidsstemning, der blev en oplevelse og gav sine tilhørere et mægende ord med på vejen.

Derefter blev den store plads indrettet med de forskellige tropslejr, der var klar til at tage imod om eftermiddagen. Der kom mange besøgende, som interesseret fulgte underholdningen, der af forskellig art var arrangeret af troppene.

ULVEKONKURRENCEN

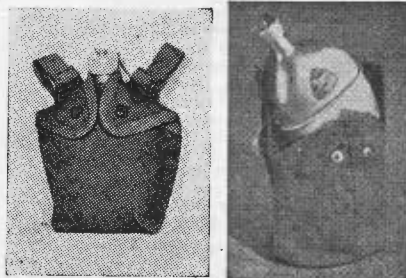
Løsning: Vi er af eet blod du og jeg

REDAKTØREN minder om, at redaktionen slutter den 20. i måneden, til det nummer der udkommer godt en måned senere, at navne til æressiden venligst bedes skrevet med blokbogstaver, hvis skrivemaskine ikke benyttes. Redaktionens adresse er: Huginsvej 2, Bagsværd.

Felt-flasker

Alumin. feltflaske m. skrueprop og filtbebræk
 1/2 liter 12,85 14,85
 3/4 liter 14,85

Kit-Kat feltflaske
 Komplet 18,85
 Feltflaske 1 liter 9,75
 Krus, 1/2 l. 4,10
 Khakihylster 5,00

Måske den mest velkomne »bløde« pakke juleaften.

MATCH — HELSETRØJER

bemærk de billige priser

Undertrøjer drenge — voksne
 u. ærmer 5,90 6,85
 m. korte ærmer 7,50 8,90
Underbenkl. .. 6,90 7,50

Helsetrøjer er den eneste rigtige form for undertøj til spejderbrug både vinter og sommer.

Spejdernes Magasin

Red.: Kommuelærer J. B. Skotte Hansen
 Huginsvej 2, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red. Adjunkt Svend Ranvig
 Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
 Kontortid: 8-16. Lørdag 8-12

Med dette blad følger JULEKATALOGET brug det, når du skriver ønskeseddel

— og husk også at give
 dine onkler og tanter depotets adresse!

„Astraglas“-billeder

er indstøbt i PVC-plastic og de er uforgængelige — tåler fugtighed og skal ikke indrammes.

JUNGLEBILLEDER

22 × 30 cm 4 forskelligepr. stk. 3,85

B-P billede i »Astraglas«

17 × 27 cm 3,85

Skistøvler

En kraftig støvle af juchtenlæder

størr.....	35—36	37—39	40—44
	61,50	66,50	71,50

Vore kendte randsyede skistøvler af Oxford fabrikat kan endnu leveres, men da fabrikationen ophører kan vi ikke supplere størrelserne.

Drengestørrelser 71,50—77,00 — størr. 6¹/₂—7¹/₂: 82,00

SPEJDESKOEN godkendt af korpsset.

en fortrinlig skolesko . størr.	34—36: 57,00—61,00	—	40—42: 69,00—73,00
	— 37—39: 63,00—67,00	—	8—9 ¹ / ₂ : 77,00—79,00

Knickers

er reglementeret fra 1. november — se priserne i sidste nr. af Magasinet.

SKIBENKLÆDER 64 — 66 — 68 — 70 — 72 — 74 — 76 — voks.
 marine - Holmens klæde 43,00 44,00 45,00 46,00 47,00 48,00 49,00 53,50
 alle med foer.

GULE SEJLSPORTSSÆT Plastic på bomuld

(ikke cellulid) med hætte og vindfang samt dobbelt knapning:

Jakker	42,00 — 45,00
Benklæder	31,00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
 Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
 Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
 Telf. (081) 2 83 70

Depotet er korpssets egen forretning og giver bonus til korpssets afdelinger